

Woensdag 6 maart 1918 – ochtendeditie

Londen, 5 maart. Officieel avondbericht: In een overval, door de Britten vandaag bij Waasten uitgevoerd, werd fors verzet geboden. Men weet, dat 40 vijanden zijn gesneuveld. Onze troepen bereikten nochtans de tweede linie der Duitsers en sloegen twee tegenaanvallen af met nieuwe verliezen voor de vijand. Onze eigen verliezen zijn licht.

Het Office Belge in Den Haag meldt:

De afgelopen week werd gekenmerkt door bijna elke nacht hernieuwde pogingen van de vijand tegen verscheidene vooruitgeschoven posten der Belgen, vooral in de richting van Nieuwpoort, Diksmuide en Kloostermolen. De waakzaamheid der verdedigers en het infanterie- en artillerievuur der Belgen wisten echter deze pogingen te verijdelen. In de loop van verscheidene artilleriegevechten hebben Belgische batterijen het vuur der vijandelijke batterijen krachtig beantwoord. Op het gehele front namen de Belgen de vijandelijke inrichtingen onder vuur ter beantwoording van de beschieting van de Belgische stellingen. De luchtvaartdienst der Belgen was zeer bedrijvig en jachtvliegtuigen deden op 21 februari verscheidene aanvalspatrouilletochten. Adjudant de Meulemeester heeft zijn zevende vijandelijke vliegtuig neergeschoten.

Woensdag 6 maart 1918 – avondeditie

De schorsing van de rechtspraak in België.

Men meldt ons:

De N.R.C. heeft in haar ochtendblad van zondag 3 maart de brief medegedeeld, die generaal von Falkenhausen, gouverneur-generaal in bezet België, aan de procureur-generaal bij het hof van cassatie te Brussel gestuurd heeft betreffende het aftreden van het hof, omdat de gouverneur verschillende leden van het hof van beroep liet gevangen nemen uit hoofde van hun rechterlijk optreden tegen de zogenaamde Raad van Vlaanderen. In aansluiting daarmee, en ook in aansluiting met de mededeling van officiële Duitse zijde omtrent het geval, ingezonden in de N.R.C. van 22 februari, verbeterd in het blad van 23 februari, kunnen wij melden, dat Carton de Wiart, de Belgische minister van Justitie, ondervraagd is over iets gegronds was in de voorstelling, door de Duitsers gegeven; alsof het hof van beroep zijn rechtsvervolgung tegen de leden van de Raad van Vlaanderen wegens aanslag op de veiligheid van de staat zou ingespannen hebben op grond van instructies door de Belgische regering gegeven. De Belgische minister heeft daarop letterlijk het volgende geantwoord:

"Daar is niets van waar, en zij, die van het voorval zulk een uitlegging geven of aannemen, geven blijk van de meest volslagen onwetendheid omtrent de betrekkingen, die, volgens het Belgisch publiek recht, heersen tussen de uitvoerende en de rechterlijke macht. Toen het hof van beroep te Brussel aan de procureur-generaal opdroeg de belhamels van het pseudo Vlaamse gouvernement te vervolgen wegens het overtreden van de artikels 104 en 109 van het wetboek van strafrecht en van de artikels 2 en 3 van het decreet van 20 juli 1831, heeft het hof van beroep niets anders gedaan dan, in volle en volledige onafhankelijkheid, de zending uit te voeren, die het heeft uit hoofde van artikel 9 van de codex voor het onderzoek naar misdrijven en artikel 11 van de wet van 20 april 1810 betreffende de rechterlijke en bestuurlijke organisatie van justitie.

De codex voor het onderzoek naar misdrijven draagt aan de rechterlijke politie de zorg op onderzoekingen in te stellen tegen de misdrijven en overtredingen, er de bewijzen van te verzamelen en de plegers ervan over te leveren aan de rechtbanken, die hen moeten oordelen. Volgens het artikel 9 van dezelfde codex wordt de rechterlijke politie uitgevoerd onder het bestuur van de hoven van beroep. Het artikel 11 van de wet van 20 april 1810 omschrijft nog nader de wijze, waarop dit bestuur van de rechtsvervolgving uitgeoefend wordt. Het schrijft voor, dat het hof van beroep, in de verzamelde kamers, de aanklachten in ontvangst kan nemen, afgelegd door een van zijn leden, omtrent misdrijven en delicten. Dit hof kan de procureur-generaal ontbieden en hem opdracht geven rechtsvervolgingen in te spannen in gevolge van de aangeklaagde misdrijven of hem verslag horen geven omtrent reeds ingespannen vervolgingen.

Nu hebben, de 31^e januari 1918, de Belgische senatoren en volksvertegenwoordigers, die in het bezette gebied gebleven zijn, bij de eerste voorzitter en bij de voorzitters en raadsheren, die deel uitmaken van het hof van beroep te Brussel, de daden aangeklaagd van de leden van de zogenaamde Raad van Vlaanderen, en van zijn afgevaardigden. Deze raad van Vlaanderen, schreven zij, is een instelling zonder enig wettelijk bestaan, hij geniet dus geen enkel gezag. Toch heeft hij de afscheiding van vijf van de negen provincies van het Belgische koninkrijk uitgeroepen; hij wil van die vijf provincies een afzonderlijke staat maken, bestuurd door een zeker aantal gedelegeerden, die de plaats zullen innemen van de Belgische ministers. Deze gedelegeerden duiden de afgevaardigden aan in de raad van Vlaanderen, en ook de leden van de provinciale raden en eveneens de bestendige afgevaardigden in de provinciale besturen. Ze onderwerpen dan hun gekozenen aan een goedkeuring bij toejuichingen in meetings, door louter toeval samengesteld uit

mannen, vrouwen en al wie ze wil bijwonen. Deze Belgen kennen zich dus eigenmachtig een macht toe, die tegelijk de wetgevende macht is en de uitvoerende macht, inbegrepen de Koninklijke attributies. Ze maken dus een revolutionair comité uit en vallen onder de toepassing van de artikels 104 en 105, en althans van de artikels 109, 110, 131, 227 en 66 van het strafrecht, 2 en 3 van het decreet van 20 juli 1831. De senatoren en de volksvertegenwoordigers sloten hun schrijven met de volgende woorden: we klagen dus deze personen bij u aan, opdat het hof gebruik zou maken van het recht, voortspruitend uit artikel 99 van de wet van 20 april 1810."

Dit was dus een formele en duidelijk omschreven aanklacht omtrent feiten, die ontegenzeggelijk strafbaar gesteld zijn door onze strafwetgeving. De wet legt dus aan het hof van beroep te Brussel de plicht op een instructie te openen omtrent de aangeklaagde feiten, en het bleef aan die plicht niet te kort.

De Duitse autoriteit is tussenbeide gekomen, en heeft de rechtsvervolging voorlopig geschorst. Ze schendt daarmee het artikel 43 van het reglement, gevoegd bij de Haagse conventie, betreffende de wetten en gebruiken van de oorlog te lande, dat aan de bezettende macht voorschrijft, behalve in gevallen van overmacht, de wetten te eerbiedigen, die van kracht zijn in het bezette land. Dit schorsen van de actie van het gerecht is niet alleen een zware krenking van de bevoegdheid der rechterlijke macht, maar eveneens een nieuwe ontkenning van de verplichtingen, die het Duitse gouvernement op zich nam, toen het de vierde Haagse conventie ondertekende. Deze onwettige machtsgreep van de Duitse overheid is des te afzichtelijker, daar bovendien naar Duitsland vervoerd werden drie magistraten, die evenals hun collega's van het hof van beroep niets anders gedaan hadden dan hun zending, hun door de wet en hun ambt opgelegd, uit te voeren met de onafhankelijkheid en de burgermoed, die een eer zijn voor de Belgische magistratuur."

Het Vlaams Belgisch Verbond.

Men deelt ons mede:

Het Vlaams Belgisch Verbond heeft de vierde dezer te 's-Gravenhage zijn eerste landdag gehouden.

De volgende besluiten zijn met algemene stemmen aangenomen:

De tweetaligheid van België bestaat in de samenvoeging van twee eentalige volksgemeenschappen, gescheiden door een historische taalgrens. Een eeuw van stelselmatige verfransing van onderwijs en bestuur en van onderdrukking van de Nederlandse taal in Vlaanderen heeft slechts de oppervlakkige verfransing van een zeer beperkt gedeelte der bevolking kunnen teweegbrengen, maar heeft, voor de algemeenheid, de verzwakking van het geestelijk leven en de beslommering der economische welvaart tot gevolg gehad.

De geestelijke gezondwording en de volledige ontwikkeling van onze Vlaamse volkskracht; de eisen van een democratische samenleving en de binnenlandse rust in België eisen de erkenning door het Belgisch staatsgezag van de taaleenheid van het Vlaamse volk en de waarborg van zijn culturele zelfstandigheid. De wetgeving en de bestuurlijke inrichting van België moeten zich bij deze feitelijkheid aanpassen, op de grondslag van de volledigste gelijkheid in de rechten en feitelijk, ook op taalgebied tussen de Vlaamse en de Waalse bevolking.

Het Vlaams Belgisch verbond beschouwt dienvolgens als noodzakelijke vereisten:

a. Vervlaamsing in Vlaanderen van het onderwijs, in al zijn graden en in al zijn vertakkingen;

b. Indeling van het leger in Vlaamse en Waalse eenheden, hulpdiensten, krijgsinrichtingen enz. volgens de beginselen neergelegd in het verslag der legercommissie van het Vlaams Belgisch Verbond;

c. Vervlaamsing van de openbare besturen en van het rechtswezen in en voor Vlaanderen en de hervormingen van de beide besturen, welke voor de volledige doorvoering van dit beginsel vereist worden.

Bij de toepassing van deze beginselen kunnen voor Brussel en voorsteden uitzonderingsbepalingen worden voorzien, maar zonder te breken met het beginsel, dat deze gemeenten historisch en werkelijk behoren tot het Vlaamse taalgebied.

Voor de verwezenlijking van deze hervormingen kan het Vlaams Belgisch Verbond echter geen beroep doen noch gedogen op een buitenlandse staatsmacht. De Vlaamse taalkwestie is een binnenlands vraagstuk, dat door de eigen kracht van ons volk zelf tot volledige oplossing kan worden gebracht, in een alzijdig vrij België, dat trouw is aan zijn traditionele politiek van evenwicht.

We verwerpen alle kunstmatige hervormingen, welke alleen aan de Duitse macht hun ontstaan en houdbaarheid ontleen en we veroordelen in het bijzonder de bestuurlijke en politieke scheiding, uitgeroepen door de zogenaamde Raad van Vlaanderen als een aanslag gepleegd zowel tegen het Vlaamse volk als tegen de Belgische staat. Het Vlaamse volk, zowel als elk ander, heeft het recht om in volle onafhankelijkheid van wil, elke staatkundige en bestuurlijke hervorming te eisen, welke het voor zijn welzijn noodzakelijk acht, maar de opzet van de Raad van Vlaanderen is slechts een bespottung van het zelfbeschikkingsrecht en een verwerpelijk voorwendsel voor het Duitse imperialisme om zijn vangarmen over Vlaanderen uit te strekken.

Het is ons onbetwistbaar recht en zelfs onze plicht om ons tijdens de oorlog te weer te stellen tegen de onrechtvaardige aanvallen, waaraan de Vlaamse Beweging bloot staat, de misstanden, welke door onze Belgisch bestuur worden in stand gehouden, te bestrijden, aan onze beginselen ingang te verschaffen in het bewustzijn van ons volk en bij onze rechtmatige overheden aan te dringen op erkenning van onze taalrechten, hetgeen overigens in het belang is van de versterking van de Belgische volks- en weerstandskracht.

Het Vlaams Belgisch Verbond dringt bij de Belgische regering met nadruk aan op de onmiddellijke inwilliging van de volgende wensen:

1°. Een plechtige belofte, desnoods onder voorbehoud van bekrachtiging door de Belgische kamers, dat ter verwezenlijking van de gelijkheid in rechte en in feite tussen Vlamingen en Walen, het onderwijs, bestuur en leger in of voor Vlaanderen zullen worden vervlaamst, volgens de hoger reeds door ons gestelde beginselen, in het bijzonder dat de Gentse universiteit, welke op 4 augustus 1914 bestond, niet als Franse hogeschool zal worden heropend, maar dat onmiddellijk na de bevrijding van het land tot haar vervlaamsing zou worden overgegaan.

2°. De onmiddellijke benoeming van een staatscommissie in wiens bevoegdheid en gezindheid de Vlamingen vertrouwen kunnen hebben, in de aard van de Vlaamse commissie van 1856, om de daartoe strekkende hervormingen nu reeds naderbij te bestuderen en uit te werken.

3°. Onverwijlde reorganisatie van het leger op de grondslag van afzonderlijke Vlaamse en Waalse eenheden, met inachtneming van de beperkingen, die of door de oorlogsomstandigheden of bij wijze van overgang onvermijdelijk zijn.

4°. Beëindiging van het regime van verdenking, achteruitstelling en vervolging waaraan de Vlaamsgezinden nog altijd blootstaan en in het bijzonder eerherstel van alle Vlaamse soldaten, die uit hoofde van Vlaamsgezinde handelingen, tuchtmaatregelen, gevangenisstraf of enige andere verongelijking hebben ondergaan.

5°. Opheffing van de politieke censuur en in het bijzonder van de verscherpte bewaking, waaraan Vlaamsgezinde geschriften of uitingen blootstaan.

6°. Aanzienlijker vertegenwoordiging van de Vlamingen in de commissies tot voorbereiding van economisch herstel van België en betere behartiging dan voorheen van de takken van nijverheid, welke voornamelijk in het Vlaamse land hun zetel hebben.

7°. Betere verzorging en bezoldiging van de soldaten en gegradueerden, die wegens ziekte of verwonding, aan het front opgedaan, voor verdere dienst onbekwaam worden verklaard en uit het leger ontslagen.

8°. Toekenning aan de gezinnen of verwanten van de soldaten van een hoger militiegeld of van een algemene woonstvergoeding, speciaal in Nederland, zodat bedoelde personen niet meer afhankelijk worden gesteld van de willekeur van liefdadige instellingen.

9°. Algemene lotsverbetering der geïnterneerden, zowel op stoffelijk als op geestelijk gebied, van hun voedselvoorziening, soldijverhoging, werkverschaffing, wetenschappelijk Nederlands vakonderwijs.

10°. Voorbereiding van de sociale wetgevende en bestuurlijke hervormingen, welke na de oorlog in België noodzakelijk zullen zijn, in het bijzonder bestudering door een bevoegde commissie van de middelen tot beperking der werkloosheid.

Een Belgische maatregel.

Naar wij vernemen, heeft thans de Belgische regering haar definitieve toestemming gegeven tot het oprichten van een omvangrijk organisme, ten doel hebbende het doen van aankopen, volgens het plan, uitgereikt door de verschillende Belgische industriële commissies in Nederland, Frankrijk en Engeland. De bedoelde organisatie zal de naam dragen van: Comptoir National pour le Reprise de l'Activité Economique en Belgique, Société Coopérative sous le Contrôle et avec le Concours de l'Etat.

Het doel van deze organisatie is de fabrikanten, zowel van de groot-, als van de middel- en klein-industrie, de herinrichting van hun fabrieken en het voorzien van grondstoffen te vergemakkelijken, met het oog op het opnieuw in werking stellen van hun inrichtingen.